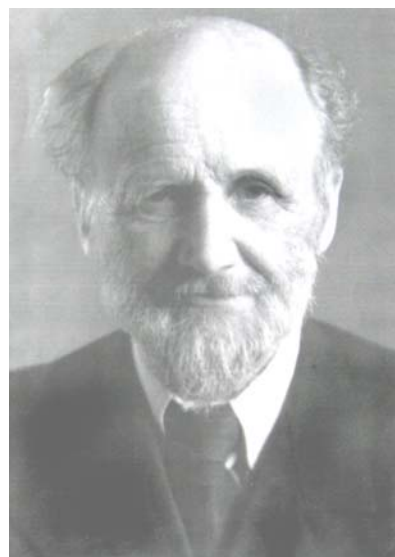

ПЕРШИЙ ДЕКАН РАДІОТЕХНІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

Володимир Васильович Огієвський народився 11 травня 1890 року в м. Крапивно Курської губернії в збіднілій дворянській родині. Його батько був викладачем лісової школи, згодом професором Петербурзького лісового інституту, мати також вчителювала. Володимир рано прилучився до техніки, яка і визначила його життєвий шлях.

В 1904 р. В. Огієвський вступив до Київського реального училища, але в 1906 р. був виключений за участь у революційних виступах. Училище В. Огієвський закінчив екстерном і в 1907 р. вступив до Київського політехнічного інституту (КПІ), де навчався до 1914 р. з дворічною перервою (1911-1912) на військову службу, яку він пройшов, в іскровій (радіотелеграфній) роті, одержавши спеціальність військового радіотелеграфіста та звання прапорщика.

З початком першої світової війни В. Огієвський служив у діючих військових радіотелеграфних частинах, в 1916 р. став начальником головної радіостанції Південно-західного фронту, а після навчання в Качинській авіашколі стає офіцером – "спеціалістом по радіо в авіації"; в грудні 1917р. він, як член полкового та дивізійного комітетів солдатських депутатів, делегат I Всеросійського з'їзду військових радіотелеграфістів у Петрограді, а в січні 1918 р. - голова Ради військового телеграфу РРФСР.

Самовідданий в праці, закоханий в радіо В.В. Огієвський стає одним з засновників телеграфного електрозв'язку – відповідає за будівництво військової радіостанції в Сокольниках під Москвою в 1919 р., яка забезпечує сталий зв'язок польового штабу Реввійськради республіки з фронтами. Після закінчення будівництва працює начальником цієї радіостанції та одночасно, як заступник головного будівельника, бере участь у будівництві першого вузла зв'язку в Москві.

В 1921 р. В.В. Огієвський переїжджає до Києва, де на агрономічному факультеті КПІ працює професором його батько – один з засновників лісової дослідної справи, результатом діяльності якого є і парк Національного технічного університету України "КПІ". У Києві В.В. Огієвський викладає радіотехніку в Київському військовому училищі зв'язку та на електротехнічному факультеті КПІ.

Після демобілізації з армії в 1922 р. В.В. Огієвський повністю віддається становленню радіотехнічної спеціальності, підготовці інженерних кадрів для нової галузі. На електротехнічному факультеті КПІ він викладає

загальну радіотехніку для електриків, згодом впроваджує радіотехнічну спеціалізацію для інженерів-електриків, яка невдовзі трансформується в спеціальність "Радіотехніка"; створює першу в Україні вузівську радіотехнічну лабораторію та експериментально-виробничу майстерню, де розроблялися та виготовлялися складні радіотехнічні прилади та системи.

Завдяки плідній праці В.В. Огієвського, в 1928 році закінчили КПІ перші два випускники-радисти, в 1930 році створена кафедра радіотехніки (надалі перейменована на кафедру теоретичних основ радіотехніки – ТОР), з 1931 року почався регулярний випуск інженерів-радистів, а в 1932 році створено радіотехнічний факультет Київського політехнічного інституту. В.В. Огієвський очолював кафедру ТОР більше 40 років, а радіотехнічний факультет – більше 20 років (1932-1934, 1941, 1944-1962).

В роки Великої Вітчизняної війни В.В. Огієвський працював професором у Свердловському політехнічному інституті та одночасно науковим співробітником одного з оборонних підприємств Уралу, де розроблялась радіотехнічна апаратура військового призначення.

Професор Огієвський В.В. ніколи не був викладачем-теоретиком. Під його керівництвом в 1924 році в Києві збудовано першу в Україні та третю в Радянському Союзі станцію радіомовлення; в 1928-1930 рр. будуються потужні радіостанції в Києві, Харкові, Одесі, Дніпропетровську, Тирасполі; створюється Київське товариство друзів радіо, яке за власні кошти будує в Києві радіомовну станцію потужністю 1 кВт з 80-метровою антеною та видає журнал "Радіо для всіх"; за його консультативною підтримкою будуються радіостанції в Сталінграді, Елісті, Вінниці, Донбасі. За ініціативою та під керівництвом В.В. Огієвського в лабораторії радіотехніки розроблено та в експериментально-виробничій майстерні налагоджено виробництво високовольтних конденсаторів для радіостанцій. Виготовлені на основі цих конденсаторів фільтри мали менші розміри та вартість відносно аналогічних виробів німецької фірми "Лоренц". Це дозволило вже в 1931 році відмовитись від імпорту німецьких виробів, що заощадило більше 700 тис. золотих карбованців. Згодом на базі цього дослідного виробництва виріс великий конденсаторний завод.

Дійсно титанічну роботу Володимир Володимирович Огієвський виконав для становлення РТФ КПІ. В перші повоєнні роки під керівництвом та при безпосередній участі декана факультету проф. Огієвського В.В. були виконані роботи по відбудові приміщень, відновленню учбової та наукової лабораторної бази, книжних фондів; вирішено безліч задач відносно змістової частини та методики навчання, сформовані нові навчальні напрями та спеціальності, що відповідали стрімкому розвитку радіоелектроніки, розроблені нові учбові плани та програми дисциплін. Як результат цієї праці, на РТФ було сформовано науково-методичну базу необхідну для якісного навчання радіоінженерів. Подальша учбова робота РТФ під

керівництвом проф. Огієвського В.В. пов'язана з постійним удосконаленням навчальних планів і програм, підвищенням якості та ефективності занять, вирішенням додаткових задач по забезпеченню промисловості інженерними кадрами. Декілька разів формуються додаткові потоки прискореної підготовки інженерів на базі середньої технічної освіти (форма, що нині набуває популярності), вводяться нові учбові дисципліни, удосконалюються форми участі промислових підприємств в учбовій роботі. В 1960 р. на факультеті (вперше в КПІ) організовано студентське конструкторське бюро, студенти активно залучаються до наукової роботи кафедр.

Володимир Васильович Огієвський користувався великою повагою і популярністю серед викладачів та студентів, як у зв'язку зі своєю викладацькою і організаційною роботою, так і завдяки особистим рисам характеру; був простим і доступним у спілкуванні, виділявся високим ступенем інтелігентності. Це позначалося і в повазі до людей, і в службовому спілкуванні, і в особистій скромності. Особливою повагою у Володимира Васильовича користувалися студенти, роботі з якими він віддавав не тільки робочий, а й особистий час, аби довести рівень їх знань до необхідного, встановленого їм же рівня: вигадував різні форми самостійної та індивідуальної роботи, проводив консультації в гуртожитку або у себе вдома, надавав студентам можливість ознайомитись з унікальними книжками з його великої приватної бібліотеки.

Багато обов'язків професор Огієвський В.В. виконував на громадських засадах: був відповідальним редактором журналу "Известия ВУЗов МВ и ССО СССР" в розділі "Радіотехніка", членом президії координаційної Ради з радіоелектроніки АН УРСР та експертної комісії МВ та ССО УРСР, членом Українського республіканського правління науково-технічного товариства радіоелектроніки ім. О.С. Попова.

Серед учнів професора Огієвського В.В. 11 докторів та 33 кандидата наук, багато лауреатів державних премій, керівників підприємств науководослідних інститутів та конструкторських бюро радіоелектронної промисловості. Він заклав серед своїх учнів та колег принципи та традиції працелюбності, принциповості та поваги до людей.